

hranila za hišo. Ko sem se jaz oglasil v hiši, si nista mogla privoščiti nobenega veselja. Po očetovi smrti so obviseli še dolgovi od zidanja in žalostna pokojnina. Kako je mogla plačati dolgove in še mene šolati, mi je ostala uganka. Ko sem dobil suplenturo, se nama je življenje popravilo. Po nekaj svetlejših letih so prišla zopet mračna. Ko sem odšel v partizane, so mi vzeli plačo, toda mati je voljno prenašala nevarno življenje. Vedno v mislih pri meni. In še slepega, ko sem se vrnil v njeno naročje, se je razveselila. Njeno skrito življenje je sijalo za vse.

Stisnil sem ji mrzlo roko. Molče, ne da bi se od koga poslovila, je odšla. Spominjal se je bo Gašper, ženica, pri kateri je kupovala semena, in morda še kdo izmed sosedov. Skromna srca, pa najsi še tako bogata tihih lepot, ne zapuščajo vidnih sledi v življenju. Človeško življenje se z njimi gnoji.

Iz slepih oči niso tekle solze. Zavest, da sem izgubil edinega človeka, čigar življenje je bilo samo meni darovano, in da ne bo nikogar, ki bi me še kdaj ljubil, je bila grenkejša od žalosti.

Njena mrzla roka me je zgrozila. Prešinila me je zavest, da to telo ni več mati, ki je živela. S smrtjo se človek izpremeni samo še v spomin življenja.

Mati, tudi tvoj slepi sin je samo spomin velike, strastne vojne.

RESIGNACIJA

Valentin Cundrič

Šel sem na vrt,
lasje
mi duhtijo kot trava,
jezik cvete.
Roke postajajo sapa.
Med vetrovi,
ki se kot umiti jeleni,
obrizgani s sokom
alg,
vračajo v gozdove,
sem steblo,
polno poznih popkov,
polno ptic, ki si ne upajo
odleteti.

Sončni kazalci so mi odmerili
prekratke dneve,
ni sonca na nebu ne v meni.

Veter, ves v plavih luskah,
bo odpahnil skedenj,
kjer plešejo kmečke plese
na ovseni slami,
beli od lune.
Ne prisluhnem, hipa
ne čakam, ne kličem,
da bi jo videl spet,
njo,
ki je kot rojena za nežnost.
Z drugim bo šla
v praprot in meto kramljat.

K meni bo prišla
na galeji sna
v težki tuniki solza
in rekla: Oprosti.
Prišla bo nepočesana
z glavnikom.
Prišla bo; vem, in plaho stala
ob moji postelji.
Iskala bo zrcala
in tolažbe.

S temnozelenimi očmi
se bo vame zagledala
in ljubezen bo naslonila lestve
k sončnim slemenom.
Streho mi bodo naselile
ptice pevke.
Študenti veselja bodo začeli
črpati vse izvire.

Sončni kazalci so mi odmerili
prekratke dneve,
ni sonca na nebu ne v meni.

Beseda drobna
ljubim
v meni zeleni.
Beseda topla
ljubim
se dotika me z dlanmi.
Beseda skromna
ljubim
se utruja v meni,
pa si ne upa dvigniti
oči.

Če ima pravico,
da me vara,
naj se ji odreče!
Ker sem žalosten,
naj ji pade svila nasmeha
z ramen.
Naj postélje zibko joka.
Noče.

Zamudil bom mnogo svetlobe,
ker bom drugim rekel ne,
mnogo ladij v pristanu zamudil
in mnogo bosih septembrov.
Zamudil bom mnogo svetlobe,
ker ne bom upognil drugih
vej ženske lepote k sebi.

Sončni kazalci so mi odmerili
prekratke dneve,
ni sonca na nebu ne v meni.

Na produ zaljubljenih misli
bom poležkaval.
Valovi me bodo gledali
kot slepci, slutili me bodo.
Kamni bodo razmišljali,
kako sem ubog.
Mravlje me bodo ogovarjale
s svojimi besedami.
Procesija drevja
me bo vpletla v svoje molitve.

Samo z galejo sna
more priti k meni.

DVE LJUBEZNI

Valentin Cundrič

Prijatelj,
med dvema ognjema
hodim.

Ne omehča je pomlad,
ne senčnati grmi,
ki vabijo.
Po krvi mi plujejo
otožne galeje,
in kadar jo vidim,
vesla udarijo krepko
kot zvon.

Druga bi mi z lasmi
in svilo
tla prekrila,
izkopala bi mi vodnjak
na dvorišču
za žejo in igro,
če bi hotel.

Ne mara me, prijatelj,
čeprav jo posipam
z mandeljnovimi listi
in čeprav moja nežnost
hodi bosa za njo.

Druga bi mi odgrnila
postelj s pozlačenimi rokami,
poklicala bi me v vrbovino
in me z lasmi privezala
nase.
Pozabila bi glavnik ob ribniku,
zmedena.